

STRÁNKA NEJEN PRO DĚTI

Pán Bůh nás zve do nebe.

28. neděle v mezidobí Mt 22,1-14

Už tě někdy někdo pozval na nějakou oslavu (na svatbu apod.)?

A šel jsi? /Kdyby tě někdo pozval, šel bys? Co hezkého tě na takové oslavě čeká? Kamarádi, zábava, jídlo...

Jasně, kdo by si nechal ujít takovou skvělou příležitost. A přece jsme dneska četli, že pozvaní hosté dali přednost práci. Nezdá se ti to divné?

Ale teď pozor! O čem Pán Ježíš mluvil, když vyprávěl tento příběh? O Božím království.

A kdo je ten král, který všechny zve? Pán Bůh. I nás Pán Bůh zve. Kam? Do nebe. Ale kromě toho nás zve na setkání s ním už tady na zemi. A to každou neděli. Kde se s ním můžeme setkat? V kostele při mši svaté. On sám přichází, abychom s ním mohli být. A podobně je to při každé modlitbě. I tam dostáváme mnohem víc, než si dovedeme představit. Chtěl by sis to nechat ujít? Určitě ne.

Na svatební hostinu by se ale měli hosté trochu připravit. Jak třeba? Hezky se obléct, dobře se naladit, přinést dárek. U mše svaté je to podobné. Měli bychom se hezky obléct, připravit svoje srdce a to přinést Pánu Bohu jako dárek.

Nenecháme si ujít příležitost pro setkání s Pánem Bohem.

Závěr:

www.kanan.cz

CESTA NA DIVOKÝ ZÁPAD

Je přesně 13:50 SEČ, 1. září 2011 a skupina 6 lidí se schází na vlakovém nádraží v Domažlicích. Právě oni teď čekají na vlak, který je přibližně

k divokému západu Čech. Za pár minut poutníci plní nadšení a s plnými batohy nastupují do lokálky směr Tachov, tedy přesněji Borek u Tachova... Na této stanici opustili bezpečí vagonu a vyrazili pěšky na cestu prériemi. Po dlouhých 2 hodinách putování dorazili do prvního cíle – Stráže u Tachova. Ale cesta nebyla jednoduchá, naši poutníci museli hledat správné odbočky v hustých lesích. Není se čemu divit – museli si na chvíli odpočinout. (Asi bych to na ně neměla prozrazovat, ale pravdou je, že také jednou zabloudili☺) Ale přesto, že jejich mapa nedosahovala do místa, kde se nacházeli, podařilo se jim najít správnou cestu. Ve Stráži je čekalo milé překvapení v podobě perfektního ubytování na místní charitě. Pomalu nastával krásný a slunečný večer, který poutníci strávili v místní hospůdce a poté procházkou, nechyběla ani chutná večeře a nakonec hra BANG. ☺ Ráno slibovalo další slunečný den. Poutníci brzy vstali, pomodlili se, posnídali a vyrazili pěšky dál – tentokrát šli do Boru u Tachova. Cestou museli překonat nejednu pastvinu, kde číhalo nebezpečí – býci a krávy (i cedule cestou na to upozorňovala ☺). Přes tyto nástrahy došli poutníci v pořádku na nádraží v Boru a v klidu čekali na vlak, který je během hodiny dovezl do Plané u Mariánských Lázní. To byla poslední pohodlná část této cesty na divoký západ. Od vystoupení z vlaku už poutníci museli spoléhat jen na vlastní síly. Nebojácně se vydali na náročnou stezku směr klášter Teplá. Minuli vesnici Výškov i Michalovy Hory. Cestou nepotkali živáčka – pokud nepočítáme obyvatele těchto dvou vesniček. Za Michalovými Horami si naši

hrdinové udělali polední pauzu a přibráli k sobě na cestu dalšího, již sedmého poutníka. Poté se objevily prudké srážky, cesta stoupala. A na vrcholcích kopců nastala ještě jedna těžká chvíle. Pokus o zkrácení cesty ohradou zpozorovalo i stádo býků. Jakmile se poutníci vrátili raději na cestu (jedna poutnice při tom zjistila, co umí elektřina ☺), zpozorovalo je i druhé stádo býků. Pěkný kus cesty si skupinku hlídalo z každé strany jedno stádo nepřívětivě vypadajících býků – to nebylo příjemné. Nakonec všichni býkům utekli a vychutnávali si krásnou cestu prériemi divokého západu. Poslední etapu poutě bylo třeba poslepu trefit přes louku a les. I to se našťěstí podařilo a poslední hodina cesty vesele uběhla. Přesně podle plánu poutníci dorazili do cíle – do kláštera Teplá. Tam je už nečekalo žádné nebezpečí, a proto si užili bezvadnou večeři a pěkný program večer. Večeře opravdu stála za to, stoly se prohýbaly pod výborným jídlem – kdo neochutnal snad ani neuvěří. Večer patřil vzpomínkám na prázdniny, hlavně na Světové dny mládeže v Madridu. Promítaly se fotky, zaznělo několik svědectví, například i od lidí, kteří prožili setkání trochu jinak než my ostatní. Tento večer byl také ve znamení velké filmové premiéry – film o setkání od našeho milého DCM ☺. Musím ještě dodat, že samozřejmě nechyběl ani náš otec biskup František. Společně s ním jsme pak celý den zakončili adorací v kapli. Poté nastal pozdní večer, druhé září a všichni ulehli do svých spacáků. Slunečné ráno začalo společnými ranními chválami po kterých následovala výborná snídaně (jak jinak, že ☺). Po snídani nastaly velké přípravy na příjezd ostatních poutníků a zanedlouho bylo nádvoří plné poutníků z celé diecéze. V 9:30 celá pouť oficiálně začala přivítáním u kříže a poté si každý mohl vybrat to, co ho láká – například mládež se mohla zúčastnit přednášky P. Stanisława Góry, která opravdu stála za to (kdo nenavštívil, má čeho litovat ☺). Letos byl novinkou i program pro náctileté. Úderem 11. hodiny začala společná mše svatá v kostele. Odpoledne bylo velmi příjemné a rychlé – oběd ve stínu stromů na nádvoří, další dělený program a závěrečné požehnání. Jen bych ještě zmínila, že velmi lákavou odpolední nabídkou bylo divadlo Víti Marčíka „Mysteria buffa“, myslím, že všichni, kdo se jí zúčastnili, opravdu nelitovali. Tato westernstory je pravdivá, protože jsem ji sama prožila.

Za poutníky Maruška Císlarová

